

İnsan karmaşık bir varlık. Olaylar karşısındaki tutumu, davranışları onu ele verir çoğu kez. Görev ve sorumluluk anlayışı, söz ve eylemlerindeki tutarlılık, hayat karşısındaki duruşu, neye ve kime göre karar verışı, zorunlulukların ağır yükü, dayanabilme sınırı göreceli, göreceli olduğu kadar da öznel.

Çevremizde artık o kadar çok bitirdiği üniversiteyle ilgisi olmayan mesleklerde çalışan insan var ki bu karmaşıklığın dozunu daha bir artıran bazen insanı toplumu, yönetimi, adaleti sorgulamaya yöneltten. İnsan acılar ve mutluluklar karşısında nötr bir duruş sergilemeyi nasıl başarır? Acının en dayanılmaz olanını tanıdığı zaman. Neden mi? Çünkü acının yıpratıcı, insanı zavallı kılan, acıtıcı, tekrar yaşar mıyım korkusuyla bunaltıcı bir hayattan vazgeçmişlik sınırı vardır. Bunu tanıdıktan sonra mutluluklar karşısındaki duruşunuz da değişir. Sanki bir yanınız incinir, kırılır, bu mutlulukla kırılan, incinen yanınıza merhem sürmeye çalışırsınız ama çoğu kez değer verdiğiniz değerini yitirmiştir. Çoğu kez hayatın içinde yapayalnız olduğunuzu anlayacak kadar duruşunuzu değiştirmişsinizdir. Sevgi anlam değiştirir, güven sözcüğüne yaptığınız vurgunun altını artık derin derin çizemezsiniz. Varlığın değerini kaybettiği yerde ise kaos vardır. Bu değişimin adını koymak isterdim. Yok sayılmakla , aşağılanmak arasındaki bağ gibi bir şey. İkisi de nereden bakarsanız bakın kırıcı, inciten, derin yaralar açan bir karmaşa.

Bunları görev yaptığı mutfağın bulaşıklarını yıkarken uzun uzun düşündü Melda. Üniversite mezunu olması, saygın bir mesleğe sahip olması yadırgandı, para kazanmak zorunda olduğunu kimse anlamak istemedi. Ahlak, namus gibi kavramların çok da gerçek değerini bulamadığı günümüzde tökezlememek için fark yaratmaya çalıştı. Sıradan bir bulaşıkçının yaptığı işe keyif kattı. Mutfaktakilere yaptıkları işten keyif almaları gerektiğini anlattı uzun uzun. Çatışmalarda mutfakta kurduğu düzenin diğer çalışanlara verdiği şaşkınlığın yanı sıra mutluluğun çok büyük etkisi olduğunu görüyordu. Artık her şey anında aranılan yerdeydi. Yerler tertemiz, tabaklar, bardaklar, tencereler, tavalar anında yerli yerindeydi.

Sevgi Vardı Paylaşım Vardı Umut Vardı

Hilal Dolunay tarafından yazıldı.

Salı, 26 Ağustos 2014 18:44 - Son Güncelleme Salı, 26 Ağustos 2014 19:36

Aşçının astronomi mezunu olması, master şeflik konusunda kurslar alması kimsenin umurunda değildi belki ama onu çok ilgilendiriyordu. Aralarında başlayan kalite ve duruş konulu sessiz ama anlamlı saygı ve bağlılık aslında ikisinin de birbiri için ne kadar üzüldüğünü ortaya koyuyordu. Yapılan işin değeri bu işten anlayanlarca takdir görüyordu ancak. Bu güzelliğe tahammülü olmayanları yola getiren ise gencecik bir garsonun duruşuydu. Önceleri onu da yadırgadılar. Onun gibi üniversiteye giden pek çok genç vardı burada çalışan. Ama her yerde olduğu gibi dedikodular, zanlar, yanlış anlamalar, suçlamalar içinde o farklıydı. O kadar sevgi doluydu ki kısa zamanda onlara birbirlerine güvenmeleri gerektiğini öğretti. İnsanların birbirlerine zarar vermeden, birbirlerini incitmeden hayatı keyifli hale getirebileceklerini kanıtladı. İşyeri sahibinin son zamanlarda yaşadığı çıkmazlarda bile bir umut, bir teselli olabileceği aklından bile geçmemişti hiçbirinin ama böyle oldu. Doğru bir yanları sızlıyordu, birbirlerinden habersiz hepsinin ayrı ayrı hayat karşısında direnişleri vardı. Çünkü hayat her şeye rağmen devam ediyordu.

Doğru; her koyun kendi bacağından aşılıyordu, ama sevgi vardı, paylaşım vardı, umut vardı. Melda o gün kendi mesleğine dönerken orada yaşadıklarını hiçbir zaman zaman unutmuyacaktı. Her yerde yalnız bırakılmış hayatlar, her yerde desteğe ihtiyacı olan güzel duruşlu insanlar vardı. Doğru; insan karmaşık bir varlıktı ama sevgi vardı, paylaşım vardı, umut vardı...